

DE BOODSCHAP

Nu is het nieuwe jaar gekomen met zooveel goede wenschen van heil en zegen, met zulke schoone toekomstdroomen en zulke blijde verwachtingen.

Wij weten echter niet, wat dit jaar ons zal brengen. Wij weten wèl, dat er ook in dit jaar vele tranen moeten geschreid en vele zuchten geslaakt.

Hoe zal het met ons gaan? Zullen we dit jaar ten einde brengen? Zullen alle lezeressen van „Meisjesleven” tot op den laatsten avond van dit jaar gespaard blijven?

Maar waarom zouden we trachten, in de toekomst te zien? De Heere laat ons niet toe, te weten, wat worden zal en misschien reeds wordende is.

Wij kunnen iets anders doen. Wij kunnen, ziende in het gebod en blind in de toekomst, doen, wat de Heere ons te doen gegeven heeft. Wij kunnen Zijn heil boodschappen van dag tot dag.

Aan wie? Aan allen, die de Heere op onzen weg plaatste. Maar dan moeten wij die allen niet willen voorbijloopen, en dit mogen we toch zoo graag doen. De Heere brengt ons met menschen in aanraking en... we zwijgen. Wij achten het niet den juisten tijd, of we zijn juist zoo verlegen, of we hebben eigenlijk geen lust.

Boodschapt Zijn heil! Niet zoo nu en dan, maar van dag tot dag. Niet zoo lauw en flauw, of 't er toch eigenlijk niet toe doet, maar in het besef, dat God u een opdracht heeft gegeven en dat Hij rekenschap vraagt van de wijze, waarop gij uw opdracht hebt vervuld.

Boodschapt Zijn heil. Versta het goed. Gij moet weten, gij moet het ervaren hebben, hoe gróót dat heil is en welk een dierbaren Heiland gij bezit. Daarzonder kunt gij de boodschap niet doen, zooals het behoort.

Boodschapt Zijn heil. Maar dan moet gij eerst dat heil in uw eigen leven gezien hebben. Dan moet Zijn heil tot uw bezit zijn geworden. Als dit nu nog niet zoo is, laat dan in dit jaar dat heil op uw gebed u geschonken worden, en boodschapt Zijn heil dan aan allen, die het toch óók noodig hebben, aan allen, die bezwijken onder hun zonde en schuld, aan allen, die geen licht hebben en geen blijdschap en geen vrede.

Hoe gij dat heil van uw God moet verkondigen? Wel, dat moet gij doen, door den Heere lof te zingen.

Natuurlijk, dat is niet gemakkelijk. Het is soms veel gemakkelijker, om maar eens goed uit te schreien, en 't is zeker veel gemakkelijker om, als ons alles niet naar den zin gaat, eens flink te prutelen. Alleen wie het heil des Heeren ervaren heeft aan eigen hart en in eigen leven, kan vroolijk en goedsmoeds zijn en den Heere lofzingen.

En nu weten we niet, wat ons wacht. 't Kan zijn,

Zingt den Heere, looft Zijnen Naam, boodschapt Zijn heil van dag tot dag. Psalm 96 : 2.

dat de dood tot ons komt. Welnu dan. Al ging ik ook in een dal des schaduw des doods, ik zou geen kwaad vreezen, want Gij zijt met mij; Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij.

't Kan zijn, dat we ons in gevaar zullen bevinden. Welnu dan: Ten dage als ik zal vreezen, zal ik op U vertrouwen.

't Kan zijn, dat alles duister voor ons wordt. Welnu dan: Des nachts zal Zijn lied bij mij zijn.

't Kan zijn, dat we met een langdurige krankheid hebben te worstelen. Welnu dan: In mijn krankheid verandert Gij mijn gansche leger.

Wie des Heeren heil kent, zal dit jaar vertrouwend doorgaan en er roem op dragen, Zijn boodschapper of boodschapster te mogen zijn.

Dat het heil des Heeren zoo weinig bekend wordt, is het gevolg van ons zwijgen, van onze traagheid in 's-Heeren dienst. Als wij zelf dat heil maar op hoogere waarde schatten. Als wij zelf maar meer met dat heil bezig waren. Dan zou onze lofzang wel gehoord worden.

Heel ons leven zij één lofzang. Ons spreken en ons werken één lofzang. Zóó zal het zijn, als wij dit jaar dicht bij den Heere leven en doen, wat Hij ons te doen geeft.

Wat dat zijn zal, weten we niet. Gewoonlijk is het zóó, dat ons een taak wordt opgedragen, die wij niet verwacht hadden. En dan is taak weer zoo, dat ze ons niet aanstaat. We zouden dit wel willen doen en dat wel willen doen, maar juist, wat de Heere ons opdroeg, willen we niet doen.

O, laat het dit jaar anders zijn. Laat niet alleen, als de Heere ons in het leven spaart, den laatsten dag van dit jaar getuige zijn van onze dankbaarheid en laat niet alleen op dien dag onzen lofzang gehoord worden.

Er zijn 365 dagen om des Heeren heil te verkondigen en 365 dagen om Zijn Naam te loven. Laat ons daar aan denken. 't Lijkt zooveel, 365 dagen en ze zijn zoo spoedig om. Als we er achter staan, zeggen we: Nu al. En dan ook voelen we, dat we in de achter ons liggende dagen niet waren, wie we zijn moesten. Ach, dan eerst. Laat ons, nu wij nog aan het begin van dit jaar staan, bedenken, dat het snel voorbij is en dat we maar weinig tijd hebben, om onze boodschap te verrichten.

Zie, als wij maar trouwe boodschappers mogen wezen, dan wordt dit jaar goed. Als wij Zijn lof maar mogen verkondigen, dan wordt dit jaar ons ten zegen, wat het ons brengen moge en dan zal ook op den laatsten avond van het jaar 1923 onze lofzang gehoord worden. Geloofd zij de Heere in eeuwigheid. Amen, ja, amen.

K.